

"Αν επιμένεις, θα σε εγκαταλείψω στην τύχη σου. Και όταν πάψεις να διατελής υπό την προστασία μου, θα σε δεχτή ή μάχαιρα του δημίου...

Ο Ρουτζιέρι είχε μείνει εμβρόντητος και, τρέμοντας σύγκοιμος, ύψωσε τα χέρια του προς τον ουρανό.

— Πήγαινε ν' ανοίξεις! του είπε μ' επιπαικτικό τρόπο η Αικατερίνη για τελευταία φορά.

Τότε ο Ρουτζιέρι προχώρησε τρικλιζώντας προς τη μακρή πόρτα του ναού, την οποία και άνοιξε. Μπήκε τότε μέσα ένας μοναχός, του οποίου το πρόσωπο σκεπαζόταν από καλύπτρα.

Ο μοναχός κίπταξε τον αστρολόγο ερωτηματικά και ο τελευταίος ψθύρισε:

— Είν' εκεί κάτω και σε περιμένει...

Η Αικατερίνη, βλέποντας το μοναχό να πλησιάζει, του είπε με φωνή σταθρής:

— Μπαράδο, μαρκήσιο! Μείνατε πιστός στον όρκο σας! Τηρήσατε την υπόσχεσή σας! Καλώς όρισάτε!

Ο Παναγιώτης δεν άπαιτησε, αλλά περιορίστηκε σε μια απλή υπόληψη.

— Μαρκήσιο, σας ευχαριστώ, εξεκαλούθησε η βασιλομήτορ. Έξετέλειοτε όπως έπρεπε τη διαταγή μου. Χάρης στην ευγνωμοσύνη σας, αναστατώσατε λίγο το Παρίσι. Όλα είναι τώρα έτοιμα να πάρουν φωτιά και δεν χρειάζεται παρά μόνο μια σπίθα. Τώρα δεν απομένει παρά να σας ανταποδώσω τα ίδια, εκκληρώνοντας κ' εγώ την υπόσχεσή μου. Σε λίγο θα ξεκινάτε από κοντά εκείνη που αγαπάτε. Είναι δική σας! Σας τη χαρίζω. Όσο για τον άλλο, τον αντισυμβαλλόμενο σας, αυτό εδώ είναι ικανό να τον σκοτώσει...

Και του έδωσε ένα χαρτί διπλωμένο.

— Το γράμμα της Άλκις! ψθύρισε ο μοναχός, παίρνοντάς το με τρεμάμενο χέρι. Το έγγραφο, το κρυπτογράφο της γράμμα, στο οποίο ομιλούσε πως σκότωσε το παιδί της...

— Σίμφοιμοι λοιπόν. Θα δείξετε αυτή την επιστολή στο Μαριγιάκ.

— Βέβαια, βέβαια!

— Και θ' α οδηγήσετε την Άλκις όπου θέλετε.

— Καλά. Μα θ' α ρθή κ' αυτός εδώ;

— Ναι. "Όπου και να ναι, έφτασε.

— Μαζύ της; Και για ποιο λόγο;

— Αρκουθήτε να μάθετε ότι θ' α ρθή. Αυτό δεν σας ενδιαφέρει; Το γιατί είναι αδιάφορο. "Αν όμως ο κάμης, παρά το περιεχόμενο της επιστολής, θέληση να κρατήσει την Άλκις;

— Μεγαλειοσύνη! βροντήθηκε ο μοναχός, οργώντας από τη φροιά.

— Είναι ανάγκη να προβιλέψουμε για όλα, εξεκαλούθησε αμειλίκτη η Αικατερίνη. "Αν ο Μαριγιάκ δεν άρήσει στη διάθεσή σας την Άλκις;

Ο μοναχός με μια απότομη κίνηση άνοιξε τότε το ράσο του, κάτω απ' το οποίο φορούσε πολυτελή σπαθή Ιππότην και, δείχνοντας το έγχειριδιο που κρεμόταν απ' τη ζώνη του, είπε:

— Αυτό θ' α κρήν για πά παραπάνω!

Η Αικατερίνη τον εκύπταξε με θαυμασμό και κίνησε ευχαριστημένη τ' κεφάλι της.

Έξαρκα άκούσατε έξω κρότος άμαξιοϋ. Ήταν η Άλκις...

Η νέα, μπαίνοντας στην εκκλησία, δίστασε στην άρχή να προχωρήσει, προμαγμένη από το σκοτάδι, που γινόταν π' αταίσιω καθώς τ' φωτίζε η όχηρή λάμψη των λαμπάδων.

— Έλα, κόρη μου, έλα! της είπε οντατόμωνα η Αικατερίνη.

Η Άλκις αναγνώρισε τη φωνή της βασιλομήτορος κ' έννοιωσε την άνησυχία της ν' μεγαλώνει.

— Υπομονή! συνέχισε η Αικατερίνη. Ακόμα λίγο και θ' α ρθή...

— Πόσο είπατε καλή μαζύ μου, Μεγαλειοσύνη! Δεν ξέρω π' α να σας έκρασα την ευγνωμοσύνη μου.

— Είδες τ' αμάξι, με π' α ποιο θ' α αναχωρήσετε, όπως έσημαίνοντα;

— Δεν τ' α παρατήρησα, Μεγαλειοσύνη. Μα π' α είναι ο εφημέριος; Δεν βλέπω κανέναν...

(Ακολουθεί)

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΨΕΜΜΑ ΚΙ' Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Μία φορά κ' έναν καιρό τ' Ψέμμα κ' η Άλήθεια άποφάσισαν να σμίξουν και να ζήσουν μαζύ σαν δυο καλοί φίλοι. Η Άλήθεια ήταν μια γυναίκα όμοια δειλή, άπλοκή κ' εύκολόπιστη. Τ' Ψέμμα αντίθετα ήταν κομψό, τολμηρό κ' εύγλωττο. Αυτό έπρόσταζε πάντα κ' αυτή ύπακουε. Κι' έτσι πήγαιναν όλα καλά κ' η συντροφιά τους πρόζοβε.

Μία μέρα τ' Ψέμμα πρότεινε στην Άλήθεια να φυτέψουν ένα δέντρο για να τους δίνει την άνοιξη λουλούδια, να καλοκαιρί Ισοκι και τ' χειμώνα καρπούς. Η Άλήθεια έμεινε σύμφωνη με τ' σύντροφο της και τ' δέντρο βλάστησε όσο να πής κήμων. Όταν τ' δέντρο άρχισε να μεγαλώνει, τ' Ψέμμα είπε πάλι στην Άλήθεια:

— Άδερφή μου, άς μοιραστούμε τ' δέντρο κ' άς πάρουμε από ένα μέρος του ό καρπούς. Οι καλοί λογαριασμοί, λέει μια παροιμία, κάνουν τους καλούς φίλους. Πρέπει να ξέρεις, λοιπόν, ότι τ' δέντρο τ' βαστοίνε και τ' τρέφουν η ρίζες του. Αυτές δεν έχουν φόβο από την κακοκαρία. Τις παίρνεις; Έγώ για χάρι σου δέχομαι να πάρω τ' κλωνάρια που κρέμονται στον άέρα και βρισκονται στο έλεος των ποιάνων, των ζώων και των ανθρώπων, του άνέμου, της ζέσης και του πάγου.

Η Άλήθεια σάστισε από τη μεγάλη καλοσύνη του συντρόφου της, του είπε ευχαριστώ και χόθηκε γρήγορα μέσα στη γη, κοντά στις ρίζες τ' δέντρου. Τ' Ψέμμα δοκίμασε τότε άφάνιστη χαρά, γιατί άφαινε μόνο του με τους άνθρώπους και γιατί θ' α μπορούσε να τους κινεργήσει με την ήσυχία του.

Τ' δέντρο ηψώσε γρήγορα π' α και τ' κλωνάρια που άρχισαν να σκαυπίζον ολόγυρα τον Ισοκι και τη δροσιά τους. Άντρες και γυναίκες έτρεχαν από παντού για να τ' ιδούν και να τ' θαυμάσουν.

Τ' Ψέμμα, κοινοκασμένο στον π' α ψηλό κλώνο, τους μιλούσε αδιάστατα και τους μάγευε με τ' α γλυκά του λόγια. Τους έλεγε π' α η κακοκαρία ήταν ένα μεγάλο ψέμμα — και π' α οι άνθρωποι θ' α πήγαιναν χαμένοι αν έλεγαν διαρκώς την άλήθεια.

— Για να πετύχει και να διακριθή κανείς σ' αυτή τη ζωή, έλεγε, ύπακούει τρεις τρόποι, τ' μονό ψέμμα, τ' διπλό ψέμμα και τ' τριπλό ψέμμα. Μονό ψέμμα είναι τ' ούλου που λέει στον άφέντη του: «Σέβομαι την άρεστιά σου και την άκαμιά σου».

Διπλό ψέμμα είναι άμα τ' ούλου λέει: «Νά με κήνη η άστρατή, αν δεν είμαι ό πιστότερος δούλος σου». Και τριπλό τέλος ψέμμα είναι όταν τ' ούλου λέει: «Έγώ δίνω για σένα τα χέρια μου και τη ζωή μου, κ' όμως τ' α φέρνει και φεύγει μόλις προβάλλει κανέναν κινδύνος...

Τ' Ψέμμα έκανε τ' μαθήματά του αυτά τόσο εύχαριστα, π' α όλοι είχαν μαγευτεί από τ' α λόγια του.

Όσο για την άμορη Άλήθεια, αυτή ήταν ζαρομένη στον κρυψώνα της κ' όποτε τη θυμόταν κανέναν. Κι' επειδή δεν είχε τί άλλο να άρει, ροκάνιζε τις παρές ρίζες τ' δέντρου, π' α τ' είχαν φυτέψει μαζύ με τ' Ψέμμα.

Ροκάνισε, ροκάνισε και μια μέρα, ενό τ' Ψέμμα μιλούσε μπρος στο πλήθος π' α εύγλωττα από κάθε άλλη φορά, φτάνισε ένας άγέρας π' α χωρίς να ναι δυνατόν γκρέμισε κάτω τ' δέντρο, επειδή δεν ύπτηχαν π' α ρίζες για να τ' βαστούν.

Με τ' πέσιμο τ' δέντρου, τ' Ψέμμα σωριάστηκε κάτω και χτύπησε για καλά. Βγήκε τ' ένα του μάτι και έσπασε τ' δεξί του πόδι. Κι' από τότε έμεινε μονόφθαλμο και κουτσό. Η Άλήθεια παρουσιάστηκε τότε έξαρκα από φ' ας με ζέπτεκα μαλλιά και σδυρό πρόσωπο κ' άρχισε να μιλώνει απότομα τους ανθρώπους για την εύκολοπιστία και την άλαφροκαμία τους.

Οι άνθρωποι όμως δεν την πίστευαν. Τη δώσανε μακριά ολόγυρα καθώς ήταν και πήγαν τ' Ψέμμα στην π' α, για να ζή στο έξης κοντά τους.

Κι' από τότε η Άλήθεια γυρίζει στους δρόμους σαν ζητιάνα και λίγο είναι οι άνθρωποι που την πιστεύουν.

Ο Ιησούς στο σπίτι της Μάρθας και της Μαριγιάς. (Εικόνα τ' ού Π. Λερούα)

